

Poema amb pedres a les sabates

JOAN BROSSA

Res no es perd per no robar.
Tenir sort és guanyar plors.
Els mals mai no vénen sols,
més pels pobres que pels rics.
S'alça un vent de tramuntana
en començar a encendre el foc,
perquè els fruits de certes plantes
els determina el paper,
que no té empatx ni vergonya
i és el menjar de les rates.
Hi ha gent que us ve a visitar
només per saber les trampes.
Mal pesquen els pescadors
si no encerten les paraules
ni es volen alliberar
dels punts que a dins queden morts.
Ens cal individualitzar-nos
contra estímul artificial
i de tot el que comporta
l'opinió dels Estats.
Els fets no són el que semblen
i no semblen el que són
les suposades virtuts.
Dues meitats sovint no fan un tot
ni expliquen res de les creences:
si caminem endarrere
els llops entren als poblats.
I, tempesta veritable,
l'or et perd o et cal fugir
amb pedres a les sabates.

BROSSA, Joan (1997). *La clau a la boca*. Barcelona: Barcanova.